

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- 49 Καί εἰς ἓνα τόπον δύσβατον εἰς οὐρανοὺς νὰ ἐγγίση,
50 εἰς ἄγριαν στράταν καὶ κακὴν, λιθοπετροστρωμένην
τὸν Χρόνον ἐσυνάντησεν τοιοῦτον, ὡς ἐφηγεῖτον·
ἄνδραν μακρύν, ἀσκέπαστον, τὰ χέρια γυμνωμένα,
ῥοῦχον ἐφόρει κόκκινον, μόνον ὀμπρὸς ᾗς τὸ στῆθος
νὰ σκέπεται τὸ σῶμάν του μέχρι καὶ τῶν γονάτων.
55 Ἄλλης θωρίας, καλόκοπος, ἀγένειον παλληκάριν·
ζωσμένος ἦτον ἄρματα καὶ εἰς τὸ ἓνα χέριν
χαρτὶ εἶχε κατάστιχον γραμμένον ἐκ τὴν Τύχην
τὸ ποίους νὰ ποίση τὸ καλὸν καὶ ποίους νὰ δυστυχίση. |
- f. 2v Καὶ ἐκεῖνος ὡς τον ἠῦρηκε οὕτως ἄρματωμένον,
60 ἐξαίφνης ὑπεσέβηκε φόβος εἰς τὴν ψυχὴν του
νὰ μὴ τοῦ τόπου ἢ μόνασις φύλακαν ἔχη ἐκεῖνη
καὶ φονευθῆ ἐκ τὰς χειρὰς του καὶ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον,
καὶ εἰς δάσος ὑπεσέβηκε νὰ κρουφθῆ ἀπ' ἐκεῖνον.
Ἵταν δὲ εἰς νοῦν του ἔβαλεν τῆς Δυστυχίας τοὺς πόνους,
65 ἀτός του εἶπεν εἰς αὐτόν· «Ἄς δράμω, ἄς τὸν λαλήσω·
καὶ εἰ μὲν κακός, ἄς φονευθῶ καὶ ἄς λείψω ἀπὸ τὸν κόσμον,
εἰ δὲ καλός, νὰ τὸν ἰδῶ, νὰ ὑπάγω νὰ τὸν συντύχω
μὴν νὰ γνωρίζῃ πούπετες τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον,
νὰ πέσω εἰς τὰ πόδια του καὶ νὰ μὲ τὸ ἐρμηνεύσῃ». |
- f. 3r
70 Ἐξέβην ἐκ τὸ δάσωμαν καὶ ὑπάγω πρὸς ἐκεῖνον.
Ἀπὸ μακρῆα στριγγίζω τον· «Πόθεν ὑπάγεις, ξένε;
Πόθεν ὑπάγεις, ἄνθρωπε; Τίς εἶσαι; Πόθεν εἶσαι»;
Ἵ Χρόνος, ὡς τὸν ἤκουσεν, ἠκούμπησεν εἰς δένδρον,
νεύει τον μὲ τὸ χέριν του νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἐκεῖνον.

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- 75 Καὶ ἐκεῖνος, ὡς τὸν ἤκουσεν, ὑπάγει πρὸς τὸν Χρόνον.
Καὶ τότε ὁ Χρόνος λέγει τὸν· «Τίς εἶσαι; Πόθεν εἶσαι»;
«Ξένος ἐγὼ καὶ δυστυχῆς», λέγει τὸν, «καὶ θλιμμένος,
κακομυριοκατάδαρτος ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν».
«Πόθεν ὑπάγεις, ἀδελφέ; λέγει τοῦ πάλε ὁ Χρόνος. |
- f. 3v
- 80 Ὁ ξένος ἀπεκρίθη τὸν· «Ἄφ' ὅτου ἐγὼ ἐγεννήθην
ἔχω τὴν Τύχην κατ' ἐμοῦ πικραίνουσας καθ' ὥραν,
ἡμέραν εὐτυχήματος ποτὲ νὰ μὴ με δείξῃ.
Καὶ ἐξέβην ἀπὸ λύπης μου καὶ κοσμοαναγυρεύω
μὴ νὰ ἐπετύχω πούπετις τῆς Δυστυχίας τὸ κάστρον,
85 νὰ τὴν εὐρῶ, νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ τὴν παρακαλέσω
νὰ μὲ λυτρώσῃ ἐκ τὰ κακὰ τὰ πάσχω καὶ παθάνω».
Καὶ ὁ Χρόνος ἀνεστέναξεν καὶ λέγει πρὸς ἐκεῖνον·
«Αἴτιοι τὸν γράψουν ἄτυχον τῆς Δυστυχίας τὰ χέρια!»
Καὶ τότε πάλιν λέγει τὸν· «Λέγε με πῶς ἀκούεις
90 καὶ ποῖον ἔνι τὸ κάστρον σου καὶ τίνες οἱ γονεῖς σου»;
Ὁ ξένος ὀλοπρόθυμα λέγει τὸν τ' ὄνομάν του
καὶ πόθεν ἦν καὶ ποταπὸς καὶ ποῖ' ἦσαν οἱ γονεῖς του.
Καὶ τῷ ἀκούσειν τὸ ὄνομα ὁ Χρόνος ἐκ τὸν ξένον,
ὥσπερ ἐκράτει τὸ χαρτίν, γοργὸν τὸ ἀποτυλίσει
95 καὶ βλέπει, ἀναψηλαφᾷ, εὐρίσκει τὸν ἐκεῖνον
νὰ κεῖται εἰς τὸ πρόγραφον τῆς Κακοδυστυχίας.
Καὶ πάλιν ἀνεστέναξεν, τοιούτως τὸν ἐλάλει·
«Ἐσύ, ἀδελφέ, εἰς τὰ γράμματα κείτεσαι τῆς ὀδύνης
γραμμένος ἐκ τὰ χέρια τῆς, μάθε, τῆς Δυστυχίας
100 καὶ ὥς πότε ζῆς, βεβαιώθησε καὶ γνώριζε ἀπ' ἐμένα,
τῆς Τύχης τὸ κακόγνωμον οὐ θέλεις ἀποφύγειν».

- Ὁ ξένος ὡς τὸ ἤκουσεν στήκεται κ' ἐρωτᾷ τον· |
 f. 4r «Σὺ δὲ τίς εἶσαι, ἄνθρωπε; Βέβαιον τὸ ἐγνωρίζεις
 ὅτι ποτὲ ἐκ τὸ δύστυχον μεταλλαγὴν οὐκ ἔχω»;
 105 Καὶ αὐτὸς ἀπηλογήθη τον, τοιοῦτον λόγον λέγει·
 «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χρόνος, ἀδελφέ, τὸν ὑποτάσσει ἡ Τύχη».
 «Ἐσύ 'σαι ὁ Χρόνος, ἀδελφέ, τὸν ὑποτάσσει ἡ Τύχη»;
 «Ἐγὼ εἶμαι, λέγει, ἀδελφέ· μὴ με τὸ ἀπιστήσης·
 καὶ εἰς κόσμον με προσέταξεν τοῦ νὰ ὑπάγω ἡ Τύχη,
 110 τοῦ νὰ ποιήσω ἐναλλαγὴν, γνῶριζε, τῶν πραγμάτων,
 νὰ ἴδω τίνες εὐτυχοῦν καὶ ποῖοι ἀτυχοῦσιν,
 τοὺς ἀχαρίστους εὐτυχεῖς νὰ πραγματοαλλάξω
 καὶ ἄλλους νὰ στήσω δυστυχεῖς εἰς τὸ σκαλὶν ἐκεῖνων,
 ὅσους εὖρω ὅτι εὐχαριστοῦν τὴν Τύχην καὶ ἐπαινοῦσιν».
 115 Ἐγὼ δέ, Χρόνε, τί λέγεις ἐναλλαγὴν οὐκ ἔχω»;
 «Οὐκ ἔχεις – λέγει τον αὐτός – ἐναλλαγὴν οὐδόλως,
 ὅτι, ἀδελφέ μου, μάθε το, δι' ἐσὲν ἡρώτησά την
 ἀπότε τὴν προσείδησιν μ' ἐδῶκε τῶν ἀνθρώπων».

Carolina Cupane επιμ., *Romanzi cavallereschi bizantini*, Unione Tipografico-Editrice Torinese, Τορίνο 1995, σ. 647-690.